

men jeg benægter paa det Bestemte, at der deri ligger noget Indgreb i Gudsæiernes Eiendomsret ligesaa lidt som i de øvrige Bestemmelser i samme Lovforslag. Det foreskriver en anden Brugsmaade end den, der tidligere har været brugt, og man har anseet sig for nødsaget til at foreskrive dette, fordi man ellers kunde befrygte en Omgaaen af den bestaaende Lov. Regjeringens Bestræbelser gaae ud paa at opretholde og haandhæve Loven, men den vil ikke, at Bestemmelserne i § 11 i Forordningen af 1792 om de 50aarige Forpagtninger paa Grund af en mindre tydelig Affattelse af Paragraphen skulde blive benyttede til Forpagtninger paa kortere Aaremaal. Regjeringen vil enten have Fæstegodset benyttet i Livsfæste eller ved virkelige Forpagtninger paa 50 Aar. — Jeg skal endnu kun sige et Par Ord i Anledning af den Udtalelse, vi hørte fra min ærede Ven fra Sorø (Holtstein). Han fremhævede meget stærkt, at man ved de Forandringer, som vare foregaaede ved Lovforslaget, sandsynligvis vilde bevirke, at det vilde blive mindre vel modtaget i Landsthinget. Jeg havde ventet, at han havde beklaget, at man ikke her i Thinget havde foretaget saadanne Forandringer i det oprindelige Lovforslag, at man var kommen nærmere ind paa Regjeringens Forordninger, og at det, at man ikke havde gjort dette, skulde være Grunden til, at man ikke kunde vente, at det vilde blive godt modtaget i det andet Thing, men det var ingenlunde det, han anførte; idetmindste kom det først i Slutningen af hans Foredrag. Hvad han derimod fremhævede, var de Forandringer, hvorved Majoratsbesidderne stillede mindre gunstigt end de frie Gudsæiere og mindre gunstigt, end Lovforslaget stillede dem, saaledes som det blev vedtaget ved anden Behandling. Det er nu ganske vist, at intet Menneske kan friggjøre sig for personlige Hensyn, f. Ex. Hensynet til sin Eiendom, og hvad der er ham kjær paa Jorden; man behøver ikke at være Mammensdykker for ikke at kunne friggjøre sig derfor; men det er min fulde Overbeviisning, at naar dette Lovforslag kommer ind i Landsthinget, ville de Bestemmelser, som det ærede Medlem saameget beklagede, kun udøve en overordentlig ringe Indflydelse der;

jeg troer, at de Majoratsbesiddere, som sidde i Landsthinget, ville betragte dem som et ganske underordnet Spørgsmaal. De kunne beklage, at man lægger dem Hindringer i veien for en fornødt og hensigtsmæssig Ordning for dem og deres Efterkommere, men det vil ikke udøve nogen Indflydelse paa deres Afstemning. De ville tage de vigtigere og større Hensyn, som de bør tage, naar et Lovforslag af denne Natur foreligger til Landsthingets Drøftelse.

Scavenius: Skjøndt det høie Thing vistnok er temmelig træt af de Forhandlinger, vi nu have hørt, seer jeg mig dog nødsaget til at udbede mig Opmærksomhed et Dieblif. Ved Lovforslagets 2den Behandling udtalte jeg mig, som jeg troer, tilstrækkeligt om Principerne og Retstilstandspunktet, og jeg skal ikke nu komme tilbage hertil. Jeg skal kun i enhver Henseende fastholde, hvad jeg dengang udtalte. Jeg seer ikke rettere end, at Fastholdelsen af 20 Aars Fæstetvang efter den tungne Auctions Afholdelse og Fordringen om, at Gudsæieren desuagtet skal afgive en vis Dvotadeel af Kjøbesummen til Staten eller Fæsterens Efterladte, ikke lader sig bringe i Overensstemmelse med Grundlovens § 82. Hvis Sagen altsaa nu laa saaledes for, at det var den endelige Afgjørelse, der skulde træffes, da maatte jeg have svaret og havde ogsaa svaret ubetinget Nei til dette Lovforslag. Men Sagen er jo en ganske anden; Spørgsmaalet er nu kun det, at bringe dette Lovforslag over i Landsthinget og æfle det andet Things Udtalelse om det. Kan man være sikker paa Noget, saa kan man være sikker paa, at dette Lovforslag ikke vedtages uforandret i det andet Thing. Derfor børger os Regjeringens Stilling, og derfor børger os Alt, hvad der nogenlunde paa Forhaand kan vides om Landsthingets Stilling. Naar vi nu da snart komme til Afstemning, vil jeg stemme Ja til Lovforslaget med al Reservation for min fremtidige Stilling til det. At stille et Horosceop for Lovforslagets fremtidige Bane, er mig ikke muligt. Jeg har sikkert endnu mindre end den høitærede Indenrigsminister noget Begreb om, hvad Landsthinget har ifinde at gjøre; kun skal jeg tillade mig at udtale, at jeg har det